

Arrest

nr. 211 029 van 16 oktober 2018
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat K. BLOMME
Vredelaan 66
8820 TORHOUT

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Russische nationaliteit te zijn, op 18 april 2018 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 15 maart 2018.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 29 augustus 2018 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 1 oktober 2018.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken J. BIEBAUT.

Gehoord de opmerkingen van advocaat Y. VUYLSTEKE, die loco advocaat K. BLOMME verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché S. DUPONT, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaarde een Russisch staatsburger van Tsjetsjeense origine te zijn. U bent geboren op (...) in het Dagestaanse dorp Kotchubei en bent dus minderjarig. U verliet Dagestan destijds samen met uw vader, D. A. (...) (O.V. (...)), omdat hij er veel problemen kende. Uw moeder, D. S. (...) (O.V. (...)), zag u pas ruim een jaar later in België terug. Omwille van hun problemen vroegen uw ouders zelf reeds asiel in België op respectievelijk 28/08/2009 en 24/02/2011. Op 27 mei 2011 besloot het CGVS in het kader van de asielaanvraag van uw ouders tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus vanwege een fundamenteel gebrek aan geloofwaardigheid. Deze

beslissing werd in beroep door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen bevestigd bij arrest van 30/09/2011. Uw ouders tekenden geen verder beroep aan bij de Raad van State en keerden evenmin naar jullie herkomstland terug. Op 6 september 2017 was u toevallig getuige van een ruzie tussen uw ouders. Uw ouders maakten ruzie over het feit dat uw vader beloofd had aan een vriend dat u later, wanneer u oud genoeg was, met zijn zoon zou trouwen. Uw moeder wilde dit niet, maar uw vader had destijds zijn woord gegeven en moest deze belofte nakomen. U was hiervan niet op de hoogte en was helemaal aangedaan door wat u vernomen had. U wil in geen geval trouwen met de jongen in kwestie omdat u hem niet kent, u wil verder studeren en u geen hoofddoek wil dragen, wat een verplichting is voor getrouwde vrouwen in uw herkomstland. Daarom besloot u samen met uw moeder als minderjarige een eigen asielaanvraag in te dienen in België zonder medeweten van uw vader. U deed dit op 25 september 2017.

Ter staving van uw asielaanvraag werden volgende documenten neergelegd: uw geboorteakte en een brief van uw Belgische advocaat.

B. Motivering

Uit uw verklaringen blijkt dat u niet naar uw herkomstland wil terugkeren omdat u er uitgehuwelijkt zal worden aan de zoon van de vriend van uw vader. U wil dit niet omdat u de jongen in kwestie niet kent. Als getrouwde vrouw zal u in uw herkomstland bovendien niet de kans krijgen om verder te studeren en zal u een hoofddoek moeten dragen, wat u evenmin wenst (CGVS, p. 9).

De in uw hoofde ingeroepen vrees werd echter niet aannemelijk bevonden.

Vooreerst zij erop gewezen dat zowel u als uw moeder onaannemelijk vaag was over kernaspecten van uw asielrelaas. Jullie verklaarden beiden dat u in geval van terugkeer naar Dagestan uitgehuwelijkt zou worden aan de zoon van een vriend van uw vader (CGVS, p. 9, 16, 17). U kon echter geen enkele informatie verschaffen over uw toekomstige huwelijkspartner. U gaf aan niets over hem te weten (CGVS, p. 9 en 10). U kent niet eens zijn naam en weet evenmin hoe oud hij is (CGVS, p. 9 en 10). U verklaarde niets over uw toekomstige huwelijkspartner te weten omdat u het niet wil weten. U wil het niet weten omdat u niet gaat trouwen (CGVS, p. 11) alsook omdat u een normaal leven wil (CGVS, p. 12). Van iemand die niet naar zijn herkomstland wil terugkeren omwille van bepaalde zware problemen en omwille hiervan internationale bescherming inroept, mag minstens verwacht worden dat hij ernstige en veelvuldige pogingen onderneemt om zich hierover te informeren. Uit uw verklaringen blijkt dat u nagelaten hebt enige poging te ondernemen om u te informeren. Zo hebt u aan uw vader nooit informatie gevraagd over uw toekomstige huwelijkspartner, naar eigen zeggen omdat u niet durft (CGVS, p. 10). Waarom u hierover geen vragen durfde stellen, wist u echter niet (CGVS, p. 10). U stelde slechts dat uw vader niet weet dat u asiel heeft gevraagd en u niet weet hoe uw vader daarop zou reageren (CGVS, p. 10). Zoals verder in deze beslissing geargumenteed, maakte u niet aannemelijk waarom u de reactie van uw vader vreest. Zodoende geldt dit niet als verschoningsgrond voor uw passiviteit. U liet bovendien ook na bij uw moeder te informeren naar uw toekomstige huwelijkspartner (CGVS, p. 11). U heeft haar zelfs nooit gevraagd of uw moeder meer weet over uw toekomstige huwelijkspartner (CGVS, p. 11). Hoewel begrip kan worden opgebracht voor het feit dat u niet van plan bent te trouwen en u een normaal leven wil leiden, volstaan deze elementen niet om uw totale gebrek aan initiatief te rechtvaardigen. Als asielzoeker bent u er immers toe gehouden om de door u voorgehouden vrees in concreto aannemelijk te maken. Het feit dat u niet wil trouwen, ontslaat u zodoende niet van de verantwoordelijkheid om op zijn minst veelvuldige pogingen te ondernemen om u te informeren over de problemen omwille waarvan u niet naar uw herkomstland wil terugkeren en omwille waarvan u zodoende internationale bescherming inroept. Hetzelfde geldt voor uw moeder, die eveneens onaannemelijk vaag was over uw toekomstige huwelijkspartner. Ook zij kende niet eens zijn naam (CGVS, p. 24-25). Ze kwam niet verder dan dat hij afkomstig is uit jullie stad (CGVS, p. 24) en hij een jaar ouder is dan u (CGVS, p. 17 en 20). Ze verklaarde niet aan uw vader te hebben gevaagd hoe uw toekomstige man heet omdat ze boos is op uw vader (CGVS, p. 24). Ook hier dient erop gewezen te worden dat van uw moeder, als uw voogd, eveneens redelijkerwijze verwacht kan worden dat ze op zijn minst veelvuldige pogingen zou ondernemen om zich te informeren over uw toekomstige huwelijkspartner, wat ze naliet te doen. Het feit dat ze boos is op uw vader ontslaat haar niet van deze verantwoordelijkheid, te meer gelet op de ernst van de in uw hoofde ingeroepen vrees. Verder had u geen idee of de zoon van de vriend aan wie uw vader u destijds beloofd heeft uit te huwelijken, vandaag nog steeds ongehuwd is (CGVS, p. 13). Uw vader maakte de huwelijksbelofte immers jaren geleden, kort na uw geboorte (CGVS, p. 16, 17). Zelf verblijft u ondertussen ook al meerdere jaren in België, zodat de kans bestaat dat de zoon van de vriend van uw vader ondertussen reeds met iemand anders is gehuwd. Tot slot wisten jullie niet of er al concrete regelingen of afspraken werden gemaakt aangaande uw huwelijk. U stelde slechts dat u moet huwen indien u terugkeert, maar u hier in België niet verplicht kan worden te huwen (CGVS, p. 9). Uw moeder legde hierover heel uiteenlopende verklaringen af. In eerste instantie stelde ze dat er nog niets was afgesproken over wanneer u zou moeten huwen (CGVS, p. 17). Toen haar later opnieuw gevraagd werd of er al iets concreets was afgesproken met de vriend

van uw vader over uw huwelijk, repliceerde ze dan weer dat er misschien iets is afgesproken omdat uw vader gezegd heeft dat u moet trouwen. Ze vervolgde dat uw vader haar niet heeft verwittigd omdat hij weet dat uw moeder tegen het huwelijk is en er dan weer ruzie zou ontstaan (CGVS, p. 24). Op de vraag of uw moeder dan eigenlijk niet wist of er al iets was afgesproken, antwoordde ze vervolgens dat als uw vader zegt dat u moet huwen, hij ook zal afspreken. Gevraagd of uw vader dan daadwerkelijk al concrete afspraken heeft gemaakt over wanneer u moet huwen en hoe dat geregeld moet worden, reageerde uw moeder andermaal dat uw vader misschien heeft afgesproken. Nogmaals gevraagd of er al afspraken zijn gemaakt tussen uw vader en zijn vriend aangaande uw huwelijk, stelde uw moeder dat er natuurlijk afspraken zijn gemaakt. Zo niet zou uw vader immers niet zeggen dat u moet huwen. Op de vraag of uw vader sinds de ruzie tussen uw ouders in september concrete afspraken heeft gemaakt over het tijdstip van uw huwelijk en de regelingen die moeten worden getroffen, gaf uw moeder aan te denken van wel omdat uw vader gezegd heeft dat u moet trouwen indien jullie terugkeren. Toen bij uw moeder uiteindelijk gepeild werd welke concrete afspraken er dan gemaakt werden aangaande uw huwelijk, moest ze toegeven dat ze zelf niet gehoord had dat er afspraken zijn gemaakt en het niet correct zou zijn indien ze zou zeggen dat ze op de hoogte is dat er afspraken gemaakt zijn. Ze wierp op dat ze wel voelt en weet dat er afspraken zijn gemaakt. Ze argumenteerde dat indien uw vader en de vader van uw toekomstige partner geen afspraken zouden hebben gemaakt, uw vader ook niet zou zeggen dat u moet trouwen. Ter verschoning van haar onwetendheid ter zake verwees uw moeder naar het feit dat er altijd ruzie is tussen haar en uw vader en ze soms niet weet wat te zeggen (CGVS, p. 24-25). Hoewel hiervoor begrip kan worden opgebracht, volstaat deze verklaring niet om de onwetendheid van uw moeder te rechtvaardigen. Zoals reeds aangestipt, kan redelijkerwijze van haar verwacht worden dat ze veelvuldige pogingen zou ondernemen om zich hierover te informeren, wat uit de door haar aangebrachte verklaringen geenszins blijkt. Getuige ook het feit dat ze evenmin aan uw vader heeft gevraagd wat zijn standpunt is aangaande een eventueel huwelijk van zijn dochters indien jullie in België blijven (CGVS, p. 25). Aangezien het hier elementen betreft die raken aan de kern van de in uw hoofde ingeroepen vrees, ondermijnt jullie onwetendheid de geloofwaardigheid van deze vrees in belangrijke mate.

Voorts kon uw moeder niet aannemelijk maken waarom de huwelijksbelofte van uw vader in september 2017 plots problematisch werd. Uit de verklaringen van uw moeder blijkt namelijk dat uw vader reeds jaren geleden, kort na uw geboorte, aan zijn vriend beloofd had dat u met zijn zoon zou trouwen van zodra u hiervoor oud genoeg was (CGVS, p. 16, 17). Uw moeder was sindsdien op de hoogte van deze belofte (CGVS, p. 16 en 24). Pas in september 2017 werd deze belofte plots een probleem en maakten uw ouders hierover ruzie (CGVS, p. 16 en 19). Dit is opmerkelijk aangezien meisjes volgens de tradities in uw herkomstland op hun 16de getrouwd moeten zijn. Sommigen trouwen zelfs reeds op 15-jarige leeftijd, aldus uw moeder (CGVS, p. 23). Op het moment dat uw uithuwelijking in september 2017 tussen uw ouders voor het eerst ter sprake kwam (CGVS, p. 16 en 19), was u echter al ruim 16 jaar en 9 maanden. De vraag rijst dan ook waarom de reeds lang gemaakte huwelijksbelofte op dat moment plots problematisch werd. Toen uw moeder hiernaar gevraagd werd, kon ze echter geen concrete aanleiding aannemelijk maken. Ze stelde slechts dat ze hierover nooit met uw vader wilde praten omdat ze niet wil dat u uitgehuwelijkt wordt en uw vader er ook nooit eerder over gepraat heeft (CGVS, p. 23-24). Erop gewezen dat het feit dat uw ouders er niet over praten niet wegneemt dat uw vader deze belofte gemaakt heeft en ze volgens jullie tradities ook moet nakomen (CGVS, p. 22), repliceerde uw moeder dat uw vader momenteel veel stress heeft omdat jullie het land moeten verlaten en naar jullie herkomstland moeten terugkeren. Daarom begint hij momenteel over alles te praten (CGVS, p. 24). Uw moeder had bovendien gehoopt dat u en uw zussen niet zouden moeten worden uitgehuwelijkt omdat jullie al zo lang in België wonen. Ze hoopte dat er een wet zou komen waardoor jullie alsnog in België zouden kunnen blijven (CGVS, p. 9, 20 en 24). Deze verklaring volstaat niet aangezien uit de verklaringen van uw moeder blijkt dat jullie in België nooit wettelijke verblijfsdocumenten gehad hebben (CGVS, p. 25) en jullie zodoende al jaren het risico liepen om teruggestuurd te worden naar jullie herkomstland. De geloofwaardigheid van de in uw hoofde ingeroepen vrees komt hierdoor verder in het gedrang.

Tot slot konden u en uw moeder niet aannemelijk maken waarom jullie buiten het medeweten van uw vader om in uw hoofde een asielaanvraag indienden. U noch uw moeder kon een concrete reden geven waarom jullie uw vader niet verteld hebben dat u als minderjarige zelf asiel hebt gevraagd omdat u niet uitgehuwelijkt wil worden. Jullie kwamen niet verder dan dat jullie niet wisten hoe hij zou reageren en het daarom beter vonden het hem niet te vertellen (CGVS, p. 10 en 22-23). U gaf aan niet te weten hoe uw vader zou reageren als hij zou vernemen over uw asielaanvraag (CGVS, p. 10). Op de vraag of er ooit iets gebeurd was waardoor u bang bent voor de reactie van uw vader, repliceerde u dat hij misschien niet zou willen dat jullie asiel vroegen, maar moest toegeven dat u het eigenlijk echt niet weet. U heeft in het verleden trouwens zelf nooit problemen gekend met uw vader (CGVS, p. 10), zodat ook hierin geen reden kan worden gevonden voor het feit dat u buiten het medeweten van uw vader om een

asielaanvraag indiende. Uw moeder verklaarde eveneens niet te weten wat er omgaat in het hoofd van uw vader, maar is van oordeel dat het beter is dat uw vader het niet weet. Indien hij het zou weten en hij zou niet akkoord zijn met jullie beslissing om in uw hoofde asiel te vragen, zou er namelijk weer ruzie ontstaan tussen uw ouders en dat zou voor extra stress zorgen, ook voor u (CGVS, p. 23). Hoewel hiervoor begrip kan worden opgebracht, volstaat deze verklaring niet. Uw moeder kon immers niet duiden waarom ze denkt dat uw vader niet akkoord zou zijn met uw asielaanvraag. Ze moest andermaal toegeven dat ze niet weet hoe uw vader hierover denkt (CGVS, p. 23). Ze stelde wel dat uw vader tegen jullie is omdat hij vindt dat u bij terugkeer naar jullie herkomstland moet trouwen. Indien uw vader zou zeggen dat u ook bij terugkeer naar jullie herkomstland niet zou moeten trouwen, zou uw moeder wel samen met uw vader in uw hoofde asiel hebben aangevraagd (CGVS, p. 23). Uit het feit dat uw vader zich bij terugkeer naar jullie herkomstland omwille van de aldaar heersende tradities en gebruiken genoodzaakt ziet zijn belofte na te komen, kan echter geenszins geconcludeerd worden dat hij niet akkoord zou gaan met uw asielaanvraag. Zij er trouwens op gewezen dat uw oudere zus in België ondertussen uit vrije wil gehuwd is met een partner van haar keuze en uw vader dit huwelijk niet in de weg heeft gestaan (CGVS, p. 6 en 25). Uw vader had in eerste instantie bezwaar tegen dit huwelijk omdat jullie geen legale verblijfsdocumenten hebben in België en dat de situatie volgens hem te ingewikkeld zou maken (CGVS, p. 25). Dit is echter een louter praktisch bezwaar en geldt dus niet als een leidraad voor de reactie van uw vader aangaande uw asielaanvraag. Bovendien liet uw vader uw zus uiteindelijk toch trouwen, nadat uw moeder haar akkoord gaf (CGVS, p. 25). Zodoende maakte u noch uw moeder aannemelijk waarom jullie uw vader niet op de hoogte brachten van uw asielaanvraag. Dit argument volstaat bijgevolg evenmin te verschoning van de hierboven gedane vaststellingen aangaande uw onwetendheid en de onwetendheid van uw moeder over de hoger aangehaalde kernelementen van uw asielrelaas.

Omwille van bovenstaande redenen maakte u noch uw moeder aannemelijk dat u bij terugkeer naar Dagestan uitgehuwelijkt zal worden.

Daarnaast wierp u ter staving van uw asielaanvraag op dat u bij terugkeer naar uw herkomstland omwille van uw uithuwelijking niet verder zou kunnen studeren en een hoofddoek zou moeten dragen, wat eveneens ingaat tegen uw wensen (CGVS, p. 9). Aangezien de in uw hoofde ingeroepen vrees om bij terugkeer uitgehuwelijkt te worden niet aannemelijk bevonden werd, kan ook uw vrees om bij terugkeer een hoofddoek te moeten dragen en niet verder te kunnen studeren, die volledig voortvloeit uit de door u ingeroepen vrees om uitgehuwelijkt te worden, niet aannemelijk bevonden worden. Volledigheidshalve kan nog toegevoegd worden dat het feit bij terugkeer naar uw land van herkomst niet dezelfde vrijheden te kunnen genieten als die u gekend hebt tijdens uw verblijf in België, op zich niet volstaat om in uw hoofde een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade te weerhouden. Deze beperkingen zijn immers gebaseerd op de in Dagestan heersende culturele normen en waarden en betreffen algemene in Dagestan geldende regels. Er dient tevens op gewezen te worden dat het recht op vrije meningsuiting en het recht op de eerbiediging van het privéleven niet absoluut zijn. Bepaalde aanpassingen aan heersende culturele normen en waarden zijn onoverkomelijk en u toont niet aan dat er fundamentele rechten zouden worden geschonden bij aanpassing aan de geldende normen en waarden bij terugkeer. U stelde dat het voor getrouwde vrouwen volgens jullie geloof een verplichting is om een hoofddoek te dragen. U wil geen hoofddoek dragen omdat u in België van uw ouders mag kiezen en u wil aandoen wat u wil. U wil gewoon vrij uzelf zijn (CGVS, p. 12). U kon echter niet aannemelijk maken waarom u niet uzelf zou kunnen zijn wanneer u een hoofddoek draagt. Toen hiernaar gepeild werd, kwam u namelijk niet verder dat u niet wist waarom u met een hoofddoek niet uzelf zou kunnen zijn, maar u gewoon geen hoofddoek wil dragen (CGVS, p. 12). Dergelijke elementen kunnen niet als fundamentele rechten worden beschouwd waarvan een beknutting of inperking een onmenselijke behandeling is. Het feit dat u bij terugkeer naar uw herkomstland een hoofddoek zou moeten dragen volstaat zodoende ook op zich niet om in aanmerking te komen voor internationale bescherming.

Hetzelfde geldt voor de door u ingeroepen vrees dat u bij terugkeer naar Dagestan niet verder zou kunnen studeren. U stelde niet enkel dat u niet zou kunnen verder studeren omdat u als getrouwde vrouw daar de kans niet toe zou krijgen aangezien dat niet toegelaten is (CGVS, p. 9 en 12), wat slechts een ongefundeerde bewering is en gelet op bovenstaande vaststellingen in uw hoofde niet aannemelijk werd gemaakt. U wierp eveneens op dat u in Dagestan niet verder zou kunnen studeren omdat u de taal niet voldoende meer beheerst (CGVS, p. 12). U maakte echter niet aannemelijk dat u uw Russisch niet meer zou kunnen bijschaven. U gaf namelijk aan dat u het Russisch nog steeds tot op bepaalde hoogte begrijpt en kan spreken, maar het lezen en schrijven kan u niet meer (CGVS, p. 12). Met uw beide ouders spreekt u echter tot op vandaag zowel Nederlands als Russisch en ook met uw broer en zussen spreekt u heel soms nog Russisch (CGVS, p. 13). Zodoende kan er redelijkerwijze vanuit gegaan worden dat u nog steeds over een goede basiskennis van het (gesproken) Russisch beschikt. U stelde wel dat u het Russisch niet verder zou kunnen leren omdat u in België onmiddellijk begonnen bent met

Nederlands leren en u meer tijd besteedt aan het Nederlands dan aan uw eigen taal. Uit het feit dat u gezien uw huidige verblijfssituatie meer tijd spendeert aan het Nederlands dan aan het Russisch en/of Tsjetsjeens en u sinds uw aankomst in België onmiddellijk Nederlands bent beginnen leren, kan echter bezwaarlijk geconcludeerd worden dat u niet in staat zou zijn het Russisch verder te leren. Gevraagd waarom u het Russisch niet verder zou kunnen leren gelet op het feit dat u over een goede basiskennis beschikt en u het Russisch in uw dagelijkse leven nog steeds gebruikt, argumenteerde u slechts dat u eerst echt goed Nederlands wil spreken en dan pas andere talen. Hoewel hiervoor begrip kan worden opgebracht, maakt u hiermee niet aannemelijk dat u niet in staat zou zijn u het Russisch verder eigen te maken. Evenmin maakte u aannemelijk dat er bij terugkeer naar Dagestan in uw hoofde sprake zou zijn van een intentionele bedreiging van uw leven, vrijheid en/of fysieke integriteit omdat u de taal niet volledig beheerst. U stelde dat u omwille van uw beperkte kennis van de taal bij terugkeer naar Dagestan niet zal kunnen leren, waardoor u moeilijk een job zal kunnen vinden en u gewoon niets zal kunnen (CGVS, p. 13). U gaf aan dat u niet zal kunnen leren in Dagestan omdat u dan helemaal opnieuw moet beginnen, alle leerstof opnieuw zal moeten doen en dat onmogelijk is (CGVS, p. 13). Dit is echter een veronderstelling die u op geen enkele wijze hard kon maken. Hoewel begrip kan worden opgebracht voor het feit dat een terugkeer naar uw herkomstland bepaalde inspanningen, aanpassingen en mogelijk aanpassingsmoeilijkheden met zich meebrengt, moet daarenboven worden benadrukt dat het feit dat u bij een terugkeer naar uw herkomstland bepaalde leerstof mogelijk zal moeten overdoen geen intentionele bedreiging van uw leven, vrijheid en/of fysieke integriteit inhoudt en zodoende in uw hoofde geen aanleiding geeft tot een gegronde vrees voor vervolging zoals voorzien in de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Evenmin kan zonder meer geconcludeerd worden dat u moeilijk een job zou kunnen vinden omdat u bepaalde leerstof opnieuw zou moeten doen vanwege uw onvolledige kennis van het Russisch. U bracht trouwens geen objectieve informatie aan waaruit dit kan blijken, zodat ook dit een loutere veronderstelling van uwentwege blijft. Op basis van de door u aangereikte elementen kan in uw hoofde zodoende niet besloten worden tot het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op het lijden van ernstige schade omdat u de taal onvoldoende machtig bent en u uw opleiding in geval van terugkeer naar uw herkomstland niet zonder meer zal kunnen voortzetten.

Tot slot vreest u dat uw vader u en uw oudere zussen bij zijn broer, uw oom, zal achterlaten. Hij zal hiertoe genoodzaakt zijn omdat hij zelf problemen heeft in jullie herkomstland en hij omwille van die problemen niet in jullie land kan blijven. Zodoende zal uw vader in geval van terugkeer naar Dagestan opnieuw moeten vluchten naar een ander land en zal hij u en uw oudere zussen bij zijn broer achterlaten (CGVS, p. 9 en 13-14). Ook uw moeder haalde deze vrees in uw hoofde aan (CGVS, p. 21 en 24). Er moet echter benadrukt worden dat de problemen van uw vader, zoals deze door uw ouders werden ingeroepen in het kader van hun eigen asielaanvraag, door het CGVS ongeloofwaardig bevonden werden. Deze beslissing en beoordeling werden in beroep bevestigd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Aangezien de door u ingeroepen vrees om in geval van terugkeer te worden ondergebracht bij de broer van uw vader volledig voortvloeit uit de problemen van uw vader, die niet als aangetoond beschouwd worden, kan deze vrees in uw hoofde geen aanleiding geven tot internationale bescherming. Voor een uitgebreide weergave van de elementen op basis waarvan de beslissingen van uw ouders, D. A. (...) en D. S. (...) (O.V. (...)), werd genomen, verwijs ik graag naar hun beslissing, waarvan een kopie werd toegevoegd aan uw administratieve dossier.

Wat de vraag naar de toepassing van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet ten slotte betreft, blijkt uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie bij het administratieve dossier is gevoegd dat een deel van het aanwezige geweld geen verband houdt met de rebellie die zich in Dagestan manifesteert. Wat de rebellie betreft, dient te worden opgemerkt dat deze in de periode augustus en september 1999 uitmondde in een grootschalig militair treffen tussen de rebellen en de autoriteiten in de Botlikh-, Kadar- en Novolak-regio. Sindsdien is er geen sprake meer van een open oorlog.

De huidige situatie kenmerkt zich door een ondergrondse rebellenbeweging die reeds meerdere jaren als het Emiraat van de Kaukasus bekend stond, maar verder versnipperd raakt door afsplitsingen van groepen die zich achter IS scharen en waarvan een deel ook is uitgeweken naar Syrië. De slagkracht van de rebellengroepen blijft daardoor beperkt en neemt de vorm aan van gerichte aanslagen. Hoewel deze aanslagen doorgaans doelbewust slachtoffers maken onder de veiligheidsdiensten en ordehandhavers, is er tevens een beperkt aantal gevallen waarbij burgers het slachtoffer worden. Dit betreft een begrensde aantal gevallen waarbij burgers ofwel om specifieke redenen gevisieerd worden door de rebellen ofwel het slachtoffer zijn van geweld in de marge van aanvallen op de veiligheidsdiensten of ordehandhavers. De autoriteiten van hun kant proberen de rebellie tevens te bestrijden met specifieke acties. Het is niet uitgesloten dat er ook hierbij in een beperkt aantal gevallen al dan niet bewust burgerslachtoffers vallen.

Uit de informatie die voorhanden is, kan niettemin worden afgeleid dat het aantal burgerslachtoffers beperkt blijft en dat de globale veiligheidssituatie in Dagestan niet van dien aard is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico op een bedreiging van diens leven of persoon zou lopen als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. De commissaris-generaal beschikt ook in dit verband over een zekere appreciatiemarge en is na grondige analyse van de beschikbare informatie van oordeel dat er actueel voor burgers in Dagestan aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet is.

Volledigheidshalve kan nog worden toegevoegd dat u ook in België wil blijven omdat u hier al veel vrienden gemaakt hebt en u ze niet wil achterlaten (CGVS, p. 9). Niettemin hiervoor begrip kan worden opgebracht, kan hierin geen intentionele bedreiging van uw leven, vrijheid en/of fysieke integriteit gevonden worden. Zodoende volstaat dit motief evenmin om in aanmerking te komen voor internationale bescherming.

Uit hetgeen hieraan vooraf gaat, blijkt dat ten aanzien van u geen gegronde vrees in de zin van de Vluchtelingenconventie kan worden vastgesteld, noch het bestaan van zwaarwegende gronden die erop zouden wijzen dat u in geval van terugkeer naar uw land een reëel risico zou lopen op ernstige schade zoals beschreven in de definitie van de subsidiaire bescherming.

De door u in het kader van uw asielaanvraag voorgelegde documenten, uw geboorteakte en een brief van uw advocaat in België, zijn niet van dien aard dat ze bovenstaande beslissing kunnen wijzigen. Uw geboorteakte bevat immers louter identiteitsgegevens, die hier niet betwist worden, doch geen informatie aangaande de in uw hoofde in geroepen vrees. In zijn schrijven d.d. 12 september 2017 verzoekt uw advocaat uw asielaanvraag zo spoedig mogelijk in ontvangst te willen nemen en ze te behandelen. Aan dit verzoek werd ondertussen tegemoet gekomen. Voor het overige haalt uw advocaat in zijn brief geen elementen aan die betrekking hebben op de in uw hoofde ingeroepen vrees ten aanzien van Dagestan.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Ik vestig de aandacht van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie op het feit dat u minderjarig ent en dat bijgevolg het Verdrag inzake de rechten van het kind van 20 november 1989, geratificeerd door België, op u moet worden toegepast."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een eerste middel beroept verzoekende partij zich op de schending van de artikelen 48/3 en 48/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van de materiële motiveringsplicht, van het zorgvuldigheidsbeginsel, van de beginselen van behoorlijk bestuur en van het verbod van willekeur. In een tweede middel haalt verzoekende partij wederom de schending aan van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet, van de materiële motiveringsplicht, van het zorgvuldigheidsbeginsel en van de beginselen van behoorlijk bestuur. In een derde en laatste middel, wordt door verzoekende partij de schending aangevoerd van artikel 3 *juncto* 13 EVRM, van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet, van de "motiveringsplicht", van het zorgvuldigheidsbeginsel en van het fair play-beginsel.

Ingevolge de onderlinge verwevenheid van voormelde middelen oordeelt de Raad dat deze gezamenlijk dienen te worden behandeld.

2.2.1. Met betrekking tot de opgeworpen schending van het "fair play-beginsel" merkt de Raad op dat verzoekende partij niet aanvoert op welke manier dit beginsel zou zijn geschonden, terwijl de uiteenzetting van een middel niet alleen vereist dat wordt aangevoerd welke bepaling of welk beginsel geschonden wordt geacht, doch ook de manier waarop ze werd geschonden door de bestreden beslissing. Verzoekende partij beperkt zich in haar betoog tot een loutere verwijzing naar voormeld beginsel. Dit onderdeel van het derde middel is derhalve niet ontvankelijk.

2.2.2. In de mate verzoekende partij aanvoert dat artikel 3 EVRM wordt geschonden, dient te worden vastgesteld dat de bevoegdheid van de commissaris-generaal in deze beperkt is tot het onderzoek naar de nood aan internationale bescherming in de zin van artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Bovendien houdt de bestreden beslissing op zich geen verwijderingsmaatregel in.

Met betrekking tot artikel 13 EVRM stelt de Raad vast dat verzoekende partij niet aantoont op welke wijze deze verdragsbepaling door de bestreden beslissing zou zijn geschonden. Verzoekende partij beperkt zich in haar betoog tot een loutere verwijzing naar voormeld artikel. Dit onderdeel van het derde middel is derhalve niet ontvankelijk.

2.2.3. Aan de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in artikel 62, § 2, eerste lid van de Vreemdelingenwet, is voldaan. Deze formele motiveringsplicht heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft (RvS 2 februari 2007, nr. 167.408; RvS 15 februari 2007, nr. 167.852). Uit de bewoordingen van het verzoekschrift blijkt dat verzoekende partij de motieven van de bestreden beslissing volledig kent en inhoudelijk aanvecht. Zij maakt verder niet duidelijk op welk punt deze motivering haar niet in staat stelt te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de door haar bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, *in casu* de bestreden beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. Dit onderdeel van de middelen zal dan ook vanuit dit oogpunt worden onderzocht (RvS 25 juni 2004, nr. 133.153).

2.2.4. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel op de asielzoeker zelf. Zoals iedere burger die om een erkenning vraagt, moet ook hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen. Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (UNHCR, *a.w.*, nr. 204). De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn (*vgl.* RvS 19 mei 1993, nr. 43.027) en het is niet de taak van de Raad zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen (RvS 5 juli 2007, nr. 173.197). De ongeloofwaardigheid van een asielrelaas kan niet alleen worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente en ongeloofwaardige verklaringen.

2.2.5.1. Verzoekende partij wijst er in haar verzoekschrift op dat onjuiste verklaringen niet noodzakelijk leiden tot de ongegrondheid van de asielaanvraag en dat de gebeurlijke tegenstellingen en lacunes hoe dan ook niet van die aard zijn om een weigeringsbeslissing te gronden. Verzoekende partij duidt er verder op dat steeds dient te worden nagegaan of de ingeroepen elementen wel te wijten zijn aan henzelf.

2.2.5.2. De Raad beaamt dat onjuiste verklaringen niet noodzakelijk dienen te leiden tot de ongegrondheid van het verzoek om internationale bescherming. *In casu* heeft verwerende partij echter vastgesteld dat geen enkel geloof kan worden gehecht aan de door verzoekende partij voorgehouden vrees bij een terugkeer naar haar land van herkomst uitgehuwelijkt te zullen worden aan de zoon van de vriend van haar vader aangezien (i) zowel zijzelf als haar moeder onaannemelijk vaag waren over kernaspecten van het asielrelaas en in het bijzonder over de toekomstige huwelijkspartner van verzoekende partij en over de vraag of er al concrete regelingen of afspraken werden gemaakt aangaande het huwelijk; (ii) de moeder van verzoekende partij niet aannemelijk kon maken waarom de huwelijksbelofte van de vader van verzoekende partij in september 2017 plots problematisch was en (iii) verzoekende partij en haar moeder niet aannemelijk konden maken waarom zij buiten het medeweten van de vader van verzoekende partij om in hoofde van verzoekende partij een asielaanvraag indienden. Aangezien voormelde bevindingen allen betrekking hebben op essentiële elementen van het weergegeven asielrelaas zijn deze wel degelijk van aard om de weigeringsbeslissingen te gronden. De Raad merkt verder eveneens op dat deze vaststellingen gebaseerd zijn op de uitgebreide verklaringen die verzoekende partij en haar moeder tijdens het persoonlijk onderhoud d.d. 14 februari 2018 op het Commissariaat-generaal hebben afgelegd. Dat de door verwerende partij ingeroepen elementen wel degelijk te wijten zijn aan verzoekende partij zelf, spreekt bijgevolg voor zich.

2.2.6.1. Verzoekende partij meent voorts dat er *in casu* door verwerende partij geen enkele feitenvinding is gebeurd in de zin dat niets wordt onderzocht en dat verwerende partij zich ertoe heeft beperkt tot “*de gratuite afwijzing*” van de door haar aangehaalde problemen. Verzoekende partij oppert dat verwerende partij in haar beslissing zomaar ten onrechte tal van zaken gaat opwerpen, zogezegd ten nadele van haar, terwijl in werkelijkheid deze elementen geenszins correct zijn en enkel te wijten zijn aan een verkeerde beoordeling van haar asielaanvraag. Het is in dit verband opvallend dat alles berust op eenzijdige vermoedens en uit de lucht gegrepen interpretaties van bepaalde feiten. Verwerende partij kan zich geenszins tot een dergelijke feitenvinding beperken. Het druist volgens verzoekende partij in tegen de beginselen van behoorlijk bestuur om zomaar op basis van eigen eenzijdige inzichten haar aanvraag te weigeren, waarbij er een duidelijk gevaar van willekeur optreedt, gezien zowel de verklaringen als de stukken zomaar eenzijdig worden afgewezen zonder afdoende onderzoek inzake de afgelegde verklaringen en de onderliggende problemen.

2.2.6.2. De Raad merkt vooreerst op dat uit de lezing van de bestreden beslissing blijkt dat verwerende partij zich geenszins heeft beperkt tot een “*eenzijdige interpretatie*” van de verklaringen van verzoekende partij (en haar moeder). Verwerende partij heeft wel degelijk alle door verzoekende partij aangegeven feiten en elementen onderzocht en zij heeft op omstandige wijze uiteengezet waarom er geen geloof kan worden gehecht aan de door verzoekende partij weergegeven asielmotieven. Gelet op de uitgebreide motivering van verwerende partij, waarbij alle door verzoekende partij aangereikte documenten en gebeurtenissen worden besproken, stelt de Raad vast dat er wel degelijk een nauwkeurige feitenvinding heeft plaatsgevonden – waarbij de Raad eveneens wenst te verwijzen naar de uiteenzetting onder punt 2.2.14. – en dat er geenszins sprake is van “*eenzijdige vermoedens en uit de lucht gegrepen interpretaties van bepaalde feiten*”. Verzoekende partij preciseert overigens niet welke gegevens verkeerd werden geïnterpreteerd en wat de precieze impact zou zijn van deze zogenaamde eenzijdige interpretatie.

2.2.7.1. In verband met de vage verklaringen van verzoekende partij over haar toekomstige huwelijkspartner, betoogt verzoekende partij dat ten onrechte geen rekening gehouden wordt met het feit dat zij nog minderjarig is en dat het volgens de traditie niet hoort dat zij hierover vragen stelt aan haar vader. Dat zij hierover geen verdere informatie heeft is “*in de geschetste omstandigheden volledig normaal*”, temeer nu zij geenszins wil huwen met deze persoon en zij er dan ook niets van wil weten.

2.2.7.2. De Raad is evenwel van oordeel dat dienaangaande in de bestreden beslissing terecht wordt gesteld dat van iemand die niet naar zijn herkomstland wil terugkeren omwille van bepaalde zware problemen en omwille hiervan internationale bescherming inroept, minstens verwacht mag worden dat hij ernstige en veelvuldige pogingen onderneemt om zich hierover te informeren. Uit de verklaringen van verzoekende partij blijkt echter dat zij nagelaten heeft enige poging te ondernemen om zich hierover te informeren. Wat haar uitleg betreft dat zij hierover geen vragen heeft gesteld omdat zij minderjarig is en het volgens de traditie niet hoort dat zij hiernaar vraagt bij haar vader, bemerkt de Raad evenwel dat verzoekende partij, toen zij op het Commissariaat-generaal gevraagd werd waarom zij hierover geen vragen heeft gesteld aan haar vader, stelde dat zij dit niet durfde. Waarom zij dit niet durfde, kon zij echter niet vertellen en zij stelde slechts dat haar vader niet weet dat zij asiel heeft gevraagd en niet weet hoe haar vader daarop zou reageren (administratief dossier, stuk 4, gehoorverslag CGVS, p. 10). Dat dit volgens de traditie niet hoort, haalde zij nergens aan en deze uitleg kan dan ook geenszins overtuigen. De Raad wijst er bovendien nog op dat verzoekende partij tevens heeft nagelaten zich hierover bij haar moeder te informeren (gehoorverslag CGVS, p. 11). Dergelijke desinteresse relativeert vanzelfsprekend de door verzoekende partij voorgehouden nood aan internationale bescherming.

2.2.8.1. Inzake de vage verklaringen van haar moeder over de toekomstige huwelijkspartner van verzoekende partij en de vraag of er al concrete regelingen of afspraken werden gemaakt aangaande het huwelijk, voert verzoekende partij vooreerst aan dat verwerende partij haar moeder, die haar verklaring verplicht zonder tolk diende af te leggen, “*bepaalde zinsnedes in de mond gaat leggen, dewelke zij nooit of te nimmer gezegd heeft*”. Verzoekende partij stelt dat haar moeder “*nooit of te nimmer gezegd heeft dat er “natuurlijk” afspraken gemaakt waren, wel integendeel*”. Verder bemerkt verzoekende partij dat “*het geenszins zo (is) dat de moeder volledig op de hoogte is van hetgeen de vader van verzoekster allemaal uitspookt en zij hem ook niet elk uur van de dag kan controleren*”. Bovendien zegt haar vader niet alles tegen haar moeder.

2.2.8.2. Wat betreft de opmerking dat de moeder van verzoekende partij haar verklaring verplicht zonder tolk diende af te leggen, stelt de Raad vast dat de moeder van verzoekende partij op geen enkel moment aangegeven heeft dat zij onvoldoende Nederlands kan om de vragen te beantwoorden en dat

zij derhalve een tolk nodig heeft. Zij verklaarde daarentegen uitdrukkelijk op het Commissariaat-generaal dat zij de vragen goed begrepen had en dat er geen problemen waren wat betreft het verloop van het interview (gehoorverslag CGVS, p. 26).

Verder is de Raad van oordeel dat ook wat betreft haar moeder geldt dat van haar, als voogd van verzoekende partij, verwacht mag worden dat ze op zijn minst veelvuldige pogingen zou ondernemen om zich te informeren over haar toekomstige huwelijkspartner en eventuele concrete regelingen of afspraken die zouden zijn gemaakt aangaande het huwelijk. Uit haar verklaringen blijkt, zoals uitgebreid in de bestreden beslissing wordt gemotiveerd, duidelijk dat zij dit heeft nagelaten.

De Raad bemerkt ten slotte nog dat de door verwerende partij gedane vaststellingen in dit verband ondersteund worden door het administratief dossier en dat verzoekende partij geenszins kan worden bijgetreden waar zij stelt dat verwerende partij haar *“bepaalde zinsnedes in de mond gaat leggen, dewelke zij nooit of te nimmer gezegd heeft”*. Zo verklaarde zij wel degelijk op een bepaald moment dat er *“(n)atuurlijk”* afspraken werden gemaakt over wanneer het huwelijk zou plaatsvinden en hoe het geregeld zou worden (gehoorverslag CGVS, p. 24). Later gaf zij dan evenwel toe dat zij slechts vermoedt dat hierover reeds afspraken werden gemaakt (gehoorverslag CGVS, p. 25).

2.2.9.1. Omtrent de motivering in de bestreden beslissing dat de moeder van verzoekende partij niet aannemelijk kon maken waarom de huwelijksbelofte van de vader van verzoekende partij in september 2017 plots problematisch was, merkt verzoekende partij op dat uit het asielrelaas nochtans duidelijk blijkt dat er in deze periode verschillende gesprekken waren inzake het al dan niet terugkeren naar het land van herkomst aangezien zij reeds sedert vele jaren in België verblijven en nog steeds geen legaal verblijf hebben bekomen. Het is dan ook door de mogelijke terugkeer naar hun land van herkomst dat deze kwestie naar boven kwam.

2.2.9.2. De Raad stelt evenwel vast dat verzoekende partij in bovenstaand betoog grotendeels de uitleg van haar moeder herhaalt die zij gaf toen haar op het Commissariaat-generaal gevraagd werd waarom de huwelijksbelofte van haar vader in september 2017 plots problematisch werd. In de bestreden beslissing wordt dienaangaande evenwel reeds terecht opgemerkt dat deze verklaring niet volstaat aangezien uit de verklaringen van de moeder van verzoekende partij blijkt dat zij in België nooit wettelijke verblijfsdocumenten gehad hebben (gehoorverslag CGVS, p. 25) en zij zodoende al jaren het risico liepen om teruggestuurd te worden naar hun herkomstland. De loutere herhaling van diezelfde uitleg biedt dan ook geen soelaas.

2.2.10.1. Waar verwerende partij motiveert dat verzoekende partij en haar moeder niet aannemelijk konden maken waarom zij buiten het medeweten van de vader van verzoekende partij om in hoofde van verzoekende partij een asielaanvraag indienden, meent verzoekende partij dat het evenwel duidelijk is dat haar asielaanvraag er juist op gericht is om bescherming te bekomen tegen het door haar vader geplande huwelijk ingeval van terugkeer. Dat zij niet weten hoe de vader van verzoekende partij zou reageren op deze asielaanvraag, neemt niet weg dat één van de mogelijke reacties is dat hij de asielaanvraag zou verbieden en zelfs hun terugkeer naar hun land van herkomst zou bespoedigen. Daar waar in de bestreden beslissing verwezen wordt naar het gegeven dat haar oudere zus in België uit vrije wil gehuwd is met een partner van haar keuze, zonder dat haar vader dit huwelijk in de weg heeft gestaan, stelt verzoekende partij dat deze bemerking niet relevant is aangezien haar zus niet beloofd was aan iemand bij de geboorte.

2.2.10.2. De Raad wijst er evenwel op dat, zoals ook bemerkt wordt in de bestreden beslissing, noch verzoekende partij, noch haar moeder kon concretiseren waarom de vader van verzoekende partij niet akkoord zou zijn met de asielaanvraag door verzoekende partij. Verzoekende partij gaf aan niet te weten hoe haar vader zou reageren als hij zou vernemen over haar asielaanvraag (gehoorverslag CGVS, p. 10) en ook haar moeder gaf aan niet te weten hoe de vader van verzoekende partij hierover zou denken (gehoorverslag CGVS, p. 23). In de bestreden beslissing wordt verder terecht opgemerkt dat uit het feit dat de vader van verzoekende partij zich bij terugkeer naar hun land van herkomst door de aldaar heersende tradities en gebruiken genoodzaakt ziet zijn belofte na te komen, geenszins geconcludeerd kan worden dat hij niet akkoord zou zijn met de asielaanvraag. Immers blijkt nergens uit dat haar vader per se zijn dochter wil uithuwelijken doch louter dat hij bij terugkeer naar hun herkomstland omwille van de aldaar heersende tradities en gebruiken zich genoodzaakt ziet zijn belofte na te komen. Dit blijkt tevens uit het gegeven dat de zus van verzoekende partij in België uit vrije wil mocht huwen met een partner van haar keuze en de vader van verzoekende partij dit huwelijk niet in de weg heeft gestaan (gehoorverslag CGVS, p. 6 en 25).

2.2.11. Daar waar verzoekende partij, betreffende de motivering in de bestreden beslissing aangaande haar verklaring dat zij bij terugkeer naar haar land van herkomst niet verder zou kunnen studeren en een hoofddoek zou moeten dragen, betoogt dat verwerende partij *“geheel eenzijdig gaat opwerpen alsof het één en ander niet als fundamentele rechten kan beschouwd worden, en uiteindelijk zelfs volledig uit de bocht gaat waar het CGVS gaat argumenteren alsof het gegeven dat verzoekster sedert jaren in België verblijft en hier studeert, niet van belang zou zijn en niet zou beletten dat zij in Rusland kan verder studeren”*, is de Raad evenwel van oordeel dat verwerende partij in de bestreden beslissing terecht het volgende motiveert: *“Daarnaast wierp u ter staving van uw asielaanvraag op dat u bij terugkeer naar uw herkomstland omwille van uw uithuwelijking niet verder zou kunnen studeren en een hoofddoek zou moeten dragen, wat eveneens ingaat tegen uw wensen (CGVS, p. 9). Aangezien de in uw hoofde ingeroepen vrees om bij terugkeer uitgethuwelijkt te worden niet aannemelijk bevonden werd, kan ook uw vrees om bij terugkeer een hoofddoek te moeten dragen en niet verder te kunnen studeren, die volledig voortvloeit uit de door u ingeroepen vrees om uitgethuwelijkt te worden, niet aannemelijk bevonden worden. Volledigheidshalve kan nog toegevoegd worden dat het feit bij terugkeer naar uw land van herkomst niet dezelfde vrijheden te kunnen genieten als die u gekend hebt tijdens uw verblijf in België, op zich niet volstaat om in uw hoofde een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade te weerhouden. Deze beperkingen zijn immers gebaseerd op de in Dagestan heersende culturele normen en waarden en betreffen algemene in Dagestan geldende regels. Er dient tevens op gewezen te worden dat het recht op vrije meningsuiting en het recht op de eerbiediging van het privéleven niet absoluut zijn. Bepaalde aanpassingen aan heersende culturele normen en waarden zijn onoverkomelijk en u toont niet aan dat er fundamentele rechten zouden worden geschonden bij aanpassing aan de geldende normen en waarden bij terugkeer. U stelde dat het voor getrouwde vrouwen volgens jullie geloof een verplichting is om een hoofddoek te dragen. U wil geen hoofddoek dragen omdat u in België van uw ouders mag kiezen en u wil aandoen wat u wil. U wil gewoon vrij uzelf zijn (CGVS, p. 12). U kon echter niet aannemelijk maken waarom u niet uzelf zou kunnen zijn wanneer u een hoofddoek draagt. Toen hiernaar gepeild werd, kwam u namelijk niet verder dat u niet wist waarom u met een hoofddoek niet uzelf zou kunnen zijn, maar u gewoon geen hoofddoek wil dragen (CGVS, p. 12). Dergelijke elementen kunnen niet als fundamentele rechten worden beschouwd waarvan een beknotting of inperking een onmenselijke behandeling is. Het feit dat u bij terugkeer naar uw herkomstland een hoofddoek zou moeten dragen volstaat zodoende ook op zich niet om in aanmerking te komen voor internationale bescherming.*

Hetzelfde geldt voor de door u ingeroepen vrees dat u bij terugkeer naar Dagestan niet verder zou kunnen studeren. U stelde niet enkel dat u niet zou kunnen verder studeren omdat u als getrouwde vrouw daar de kans niet toe zou krijgen aangezien dat niet toegelaten is (CGVS, p. 9 en 12), wat slechts een ongefundeerde bewering is en gelet op bovenstaande vaststellingen in uw hoofde niet aannemelijk werd gemaakt. U wierp eveneens op dat u in Dagestan niet verder zou kunnen studeren omdat u de taal niet voldoende meer beheerst (CGVS, p. 12). U maakte echter niet aannemelijk dat u uw Russisch niet meer zou kunnen bijschaven. U gaf namelijk aan dat u het Russisch nog steeds tot op bepaalde hoogte begrijpt en kan spreken, maar het lezen en schrijven kan u niet meer (CGVS, p. 12). Met uw beide ouders spreekt u echter tot op vandaag zowel Nederlands als Russisch en ook met uw broer en zussen spreekt u heel soms nog Russisch (CGVS, p. 13). Zodoende kan er redelijkerwijze vanuit gegaan worden dat u nog steeds over een goede basiskennis van het (gesproken) Russisch beschikt. U stelde wel dat u het Russisch niet verder zou kunnen leren omdat u in België onmiddellijk begonnen bent met Nederlands leren en u meer tijd besteedt aan het Nederlands dan aan uw eigen taal. Uit het feit dat u gezien uw huidige verblijfssituatie meer tijd spendeert aan het Nederlands dan aan het Russisch en/of Tsjetsjeens en u sinds uw aankomst in België onmiddellijk Nederlands bent beginnen leren, kan echter bezwaarlijk geconcludeerd worden dat u niet in staat zou zijn het Russisch verder te leren. Gevraagd waarom u het Russisch niet verder zou kunnen leren gelet op het feit dat u over een goede basiskennis beschikt en u het Russisch in uw dagelijkse leven nog steeds gebruikt, argumenteerde u slechts dat u eerst echt goed Nederlands wil spreken en dan pas andere talen. Hoewel hiervoor begrip kan worden opgebracht, maakt u hiermee niet aannemelijk dat u niet in staat zou zijn u het Russisch verder eigen te maken. Evenmin maakte u aannemelijk dat er bij terugkeer naar Dagestan in uw hoofde sprake zou zijn van een intentionele bedreiging van uw leven, vrijheid en/of fysieke integriteit omdat u de taal niet volledig beheerst. U stelde dat u omwille van uw beperkte kennis van de taal bij terugkeer naar Dagestan niet zal kunnen leren, waardoor u moeilijk een job zal kunnen vinden en u gewoon niets zal kunnen (CGVS, p. 13). U gaf aan dat u niet zal kunnen leren in Dagestan omdat u dan helemaal opnieuw moet beginnen, alle leerstof opnieuw zal moeten doen en dat onmogelijk is (CGVS, p. 13). Dit is echter een veronderstelling die u op geen enkele wijze hard kon maken. Hoewel begrip kan worden opgebracht voor het feit dat een terugkeer naar uw herkomstland bepaalde inspanningen, aanpassingen en mogelijk aanpassingsmoeilijkheden met zich meebrengt, moet daarenboven worden benadrukt dat het feit dat u bij een terugkeer naar uw herkomstland bepaalde leerstof mogelijk zal moeten overdoen

geen intentionele bedreiging van uw leven, vrijheid en/of fysieke integriteit inhoudt en zodoende in uw hoofde geen aanleiding geeft tot een gegronde vrees voor vervolging zoals voorzien in de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Evenmin kan zonder meer geconcludeerd worden dat u moeilijk een job zou kunnen vinden omdat u bepaalde leerstof opnieuw zou moeten doen vanwege uw onvolledige kennis van het Russisch. U bracht trouwens geen objectieve informatie aan waaruit dit kan blijken, zodat ook dit een loutere veronderstelling van uwentwege blijft. Op basis van de door u aangereikte elementen kan in uw hoofde zodoende niet besloten worden tot het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op het lijden van ernstige schade omdat u de taal onvoldoende machtig bent en u uw opleiding in geval van terugkeer naar uw herkomstland niet zonder meer zal kunnen voortzetten.”. De Raad stelt vast dat verzoekende partij met haar bemerkingen op geen enkele manier in concreto deze motivering van de bestreden beslissing weerlegt.

2.2.12. Uit wat voorafgaat, dient te worden vastgesteld dat aan het asielrelaas van verzoekende partij geen geloof kan worden gehecht. Derhalve kan haar de vluchtelingenstatus met toepassing van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet niet worden toegekend.

2.2.13. Waar verzoekende partij meent dat de weigeringsbeslissing geen motivering bevat met betrekking tot de weigering van de subsidiaire beschermingsstatus stelt de Raad vooreerst vast dat de eenvoudige lezing van de bestreden beslissing aantoonde dat de weigering van de subsidiaire bescherming is ingegeven door de motieven die aan de conclusie voorafgaan, waardoor dit argument feitelijke grondslag mist. Verder wijst de Raad erop dat het feit dat deze motieven geheel of gedeeltelijk gelijklopend zijn met de motieven die de weigering van de vluchtelingenstatus ondersteunen echter niet betekent dat de beslissing omtrent de subsidiaire beschermingsstatus niet of niet afdoende gemotiveerd zou zijn.

De Raad stelt vast dat de commissaris-generaal op basis van het geheel van de motieven in de bestreden beslissing heeft besloten tot de niet toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus. Uit hetgeen voorafgaat is gebleken dat aan het asielrelaas van verzoekende partij, waarop zij zich eveneens beroept teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te verwerven, geen geloof kan worden gehecht. De Raad meent derhalve dat verzoekende partij dan ook niet langer kan steunen op de elementen aan de basis van dat relaas teneinde aannemelijk te maken een reëel risico te lopen op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2, a en b van de Vreemdelingenwet.

De subsidiaire beschermingsstatus kan niettemin worden verleend indien het aannemelijk is dat verzoekende partijen een reëel risico op ernstige schade lopen dat losstaat van het risico voortvloeiende uit het ongeloofwaardige asielrelaas, meer in het bijzonder met toepassing van artikel 48/4, § 2, c van de Vreemdelingenwet.

Verzoekende partij betoogt in dit verband dat er in Tsjetsjenië tot op heden verscheidene problemen voorkomen van mensenrechtenschendingen. Zij verwijst in dit verband naar *“recente Mensenrechtenrapporten van algemene bekendheid en in een toegankelijke taal voor juristen”*. Zij merkt op dat de situatie aldaar ernstig en precair is en dat haar leven er ten eerste in gevaar is. Verzoekende partij wijst er verder nog op dat er geen enkel afdoend onderzoek werd verricht naar de actuele situatie voor vluchtelingen uit Tsjetsjenië en duidt erop dat sedert december 2016 er een nieuwe opflakking van geweld is, waarbij dorpen/gehuchten omsingeld worden door het regime en vervolgens de inwoners onderworpen worden aan lijfstraffen en ongeoorloofde praktijken. Verder bemerkt zij dat het Hof van Justitie in zijn arrest van 17 februari 2009 heeft geoordeeld dat het betreffende de toekenning van subsidiaire bescherming niet langer nodig is om aan te tonen dat er sprake is van een persoonlijke bedreiging en dat het reeds voldoende is om een *“algemener risico en een willekeurig geweld in het land van herkomst aan te tonen”*.

De Raad bemerkt evenwel dat verzoekende partij afkomstig is uit Dagestan, waardoor haar verwijzing naar de situatie in de republiek Tsjetsjenië niet dienstig is. Verzoekende partij weerlegt met haar betoog dan ook op geen enkele wijze de motivering in de bestreden beslissing dat de situatie in Dagestan op dit ogenblik niet van die aard is dat er voor burgers sprake is van een “reëel risico” op ernstige schade als gevolg van “willekeurig” geweld in het kader van een gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, § 2, c van de Vreemdelingenwet. Dit klemde des te meer nu uit de gegevens van het administratief dossier, meer bepaald de *“COI Focus”* betreffende *“Dagestan – Veiligheidssituatie”* van 28 februari 2017 (administratief dossier, stuk 10, map landeninformatie, deel 1), blijkt dat een deel van het aanwezige geweld geen verband houdt met de rebellie die zich in Dagestan manifesteert. Wat de rebellie betreft, dient te worden opgemerkt dat deze in de periode augustus en september 1999 uitmondde in een grootschalig militair treffen tussen de rebellen en de autoriteiten in de Botlikh-, Kadar- en Novolak-regio.

Sindsdien is er geen sprake meer van een open oorlog. De huidige situatie kenmerkt zich door een ondergrondse rebellenbeweging die reeds meerdere jaren als het Emiraat van de Kaukasus bekend stond, maar verder versnipperd raakt door afsplitsingen van groepen die zich achter IS scharen en waarvan een deel ook is uitgeweken naar Syrië. De slagkracht van de rebellengroepen blijft daardoor beperkt en neemt de vorm aan van gerichte aanslagen. Hoewel deze aanslagen doorgaans doelbewust slachtoffers maken onder de veiligheidsdiensten en ordehandhavers, is er tevens een beperkt aantal gevallen waarbij burgers het slachtoffer worden. Dit betreft een begreemd aantal gevallen waarbij burgers ofwel om specifieke redenen gevisieerd worden door de rebellen ofwel het slachtoffer zijn van geweld in de marge van aanvallen op de veiligheidsdiensten of ordehandhavers. De autoriteiten van hun kant proberen de rebellie tevens te bestrijden met specifieke acties. Het is niet uitgesloten dat er ook hierbij in een beperkt aantal gevallen al dan niet bewust burgerslachtoffers vallen. Uit de informatie die voorhanden is, kan niettemin worden afgeleid dat het aantal burgerslachtoffers beperkt blijft en dat de globale veiligheidssituatie in Dagestan niet van die aard is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico op een bedreiging van diens leven of persoon zou lopen als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. De situatie in Dagestan is op dit ogenblik dan ook niet van die aard dat er voor burgers sprake is van een "reëel" risico op ernstige schade als gevolg van "willekeurig" geweld in het kader van een gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, § 2, c van de Vreemdelingenwet.

De Raad stelt vast dat verzoekende partij geen andersluidende onafhankelijke en objectieve concrete informatie bijbrengt waaruit blijkt dat de informatie waarop verwerende partij zich heeft gebaseerd, niet correct zou zijn.

In hoofde van verzoekende partij kan derhalve geen reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van het voormelde artikel 48/4 worden in aanmerking genomen.

2.2.14. Waar verzoekende partij aanvoert dat het zorgvuldigheidsbeginsel werd geschonden, benadrukt de Raad dat het zorgvuldigheidsbeginsel de commissaris-generaal de verplichting oplegt om zijn beslissing op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stelen op een correcte feitenvinding. Uit de bestreden beslissing en het administratief dossier blijkt dat de commissaris-generaal gebruik heeft gemaakt van de stukken van het administratief dossier, waaronder de door verzoekende partij neergelegde documenten en de uitgebreide landeninformatie (administratief dossier, stukken 9 en 10), en dat verzoekende partij tijdens het persoonlijk onderhoud op het Commissariaat-generaal d.d. 14 februari 2018 de kans kreeg om de redenen van haar verzoek om internationale bescherming omstandig uiteen te zetten en aanvullende bewijsstukken neer te leggen, dit bijgestaan door haar advocaat. De commissaris-generaal heeft het verzoek om internationale bescherming van verzoekende partij op een individuele wijze beoordeeld en zijn beslissing genomen met inachtneming van alle relevante feitelijke gegevens van de zaak (RvS 21 maart 2007, nr. 169.222; RvS 28 november 2006, nr. 165.215). Aldus werd zorgvuldig gehandeld.

2.2.15. De middelen kunnen niet worden aangenomen. De Raad oordeelt dat verzoekende partij geen argumenten, gegevens of tastbare stukken aanbrengt die een ander licht kunnen werpen op de beoordeling door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. De bestreden beslissing is gesteund op pertinente en draagkrachtige motieven die de Raad bevestigt en overneemt. Dienvolgens kan in hoofde van verzoekende partij noch een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, noch een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van deze wet worden aangenomen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zestien oktober tweeduizend achttien door:

dhr. J. BIEBAUT,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

J. BIEBAUT